Roman Cerulík, Štefániková tr. č. 59, 949 01 Nitra

OBECNÝ ÚRAD 966 74 Veľké Pole	
Dátum: 16.07.2021	
Číslo záznamu:	Číslo spisu: 2020/84-18
Prílohy:	Vybavuje:

Obecný úrad V.Pole
Veľké Pole č. 1
966 74 V. Pole

2020/84

V Nitre, dňa 14. júla 2021

Vec: **Odvolanie – (II. Časť odvolania) proti rozhodnutiu verejnou vyhláškou 2020/84-16 zo dňa 15.06.2021 v súvisloti so stavbou – „Vedenie 2x400kV Horná Ždaňa – lokalita Oslany" , k.ú. Veľké Pole, mne doručené poštou dnes 08.07.2021**

Listom zo dňa 08.07.2021 som podal odvolanie – I. časť voči rozhodnutiu obce č. 2020/84-16 a to na jedenástich stranách z dôvodnenia prečo správny orgán postupuje nezákonne a na tomto podaní – odvolaní v plnom rozsahu zotrvávam a naviac v zákonnej lehote rozširujem ďalšie odvolacie dôvody a to : odvolacie dôvody týmto podaním (II. Časť odvolania) :

1. **Orgán ochrany prírody a krajiny v konaní obec Veľké Pole vydalo rozhodnutie pod číslom 2020/84-16 <u>doslova totožné s rozhodnutím obce Píla 2020/14</u> t.z., že pre mňa sa nejedná o nestranný a nezávislý správny orgán ale obe rozhodnutia pripravoval úplne niekto iný ako kompetentné orgány obec Píla a obec Veľké Pole! Som presvedčený, že to pripravoval niekto a možno aj z prostredia žiadateľa spoločnosti SEPS, čo je extrémne nezákonné a v právnom štáte neprípustné aby orgán verejnej moci rozhodoval podľa želania účastníka alebo politických prestaviteľov, alebo dokonca ako v tomto prípade doslova mu niekto napísal rozhodnutie ! Je to môj zásadný odvolací dôvod.**

2. **Správny orgán ignoruje ústavu Slovenskej republiky a to aj články 2 ods. 2 ; 12 ods. 1 ; 20 ods. 1 ; 20 ods.4 ; 44 ods. 1 ; 152 ods. 4...**
   Je totiž nesporné, že predmetným napádaným rozhodnutím sa obmedzuje vlastnícke právo mňa a to dokonca bez náhrady a na nejasnú a neurčitú dobu a už veľmi dlhú dobu, pričom pôvodné rozhodnutie, ktoré je 2016/194 – 012 je už z 23.12.2016 . Vlastník, v tomto prípade ja, je obmedzený s nakladaním so svojím majetkom čo je de facto iná forma vyvlastnenia. Avšak vyvlastnenie ak je to potrebné a vždy vo verejnom záujme, je možné len zákonným spôsobom a to de iure a je zákonne nemožné tak ako sa to robí v tomto konaní spôsobom de facto, ktorý v našom právnom poriadku neexistuje!

3. **Správny orgán nezákonne a svojvoľne zmenil rozsah žiadosti žiadateľa, ktorý žiadal predlžiť rozhodnutie na 4 roky načo som presvedčený nie je takouto formou oprávnený a účastníkom vôbec neavizoval svoj postup, že ide konať zo svojho podnetu. (Pričom v rozhodnutí uviedol, že konal na základe žiadosti žiadateľa teda postupuje zmätočne a účelovo.) Je to dôvod na zrušenie rozhodnutia.**

4. **Správny orgán napriek mojim námietkam vydal rozhodnutie v ktorom vo výrokovej časti uvádza žiadateľa MVM, s.r.o. (čiže priznáva, že rozhodoval na základe žiadosti a nie zo svojho podnetu) pričom ja tvrdím, že takýto stav je vadný a rozhodnutie nie je dôvodné aby bolo na spoločnosť MVM, s.r.o. , ktorá len zastupuje inú spoločnosť v tomto prípade SEPS. Rozhodnutie teda nie je vydané na relevantný subjekt a preto je ho nutné zrušiť.**

5. **Správny orgán nerozhodol v zákonnej lehote a neinformoval verejnou vyhláškou účastníkov napr. o výzve žiadateľovi o doplnenie podkladov a neinformoval o nových podkladoch rozhodnutiu a tým správny orgán porušil povinnosť v zmysle § 33 ods. 2 správneho poriadku keďže mi nedal možnosť vyjadriť sa pred vydaním rozhodnutia napriek tomu, že som o to písomne žiadal a aj z tohto dôvodu žiadam napádané rozhodnutie zrušiť, o to viac, že až z rozhodnutia sa dozvedám, že správny orgán zahrnul do podkladov rozhodnutia aj všetky písomnosti od roku 2016, o čom som ja samozrejme vedomosť nemal, pretože sa malo jednať o predĺženie rozhodnutia...**

6. **Namietam tú skutočnosť , že sa snaží správny orgán nezákonne zmeniť fakt, že pôvodné rozhodnutie bolo vydané na dobu určitú. Ak je názoru, že doba jeho platnosti nebola žiadnym spôsobom vymedzená (viď. jeho tvrdenie v napádavom rozhodnutí na strane 4 – 5 ods.) tak priznal, že už pôvodné rozhodnutie je nezákonné s titulu nesplnenia podmienok vo výrokovej časti rozhodnutia. A teda konkrétnosti dĺžky platnosti predmetného rozhodnutia o súhlase na výrub drevín.**

7. **Správny orgán sa odvoláva na to, že čakal viac ako pol roka na metodické usmernenie Ministerstva životného prostredia čo je opäť vadné a nezákonné pretože tým preukázal to, že nie je nezávislý a nestranný. Chcem tým zdôrazniť, že žiadne metodické usmernenie a ani ministerstva nie je právne závazné, závazný je len zákon. V tomto prípade ani § 82 ods.5 Zákona o ochrane krajiny a prírody nič nemení na existencii § 47 ods.3 toho istého zákona a to , že orgán ochrany prírody a krajiny nemôže vydať rozhodnutie bez súhlasu vlastníka! Naviac je fakt, že od 01.01.2020 obec stratila kompetenciu rozhodovať v tomto konkrétnom prípade a príslušným orgánom je okresný úrad. Namietam neprísluśnosť správneho orgánu na vydanie rozhodnutia.**

8. **Namietam, že správny orgán sa nevysporiadal resp. nedostatočne vysporiadal s mojimi námietkami a zásadnými námietkami do konania a rozhodnutie je tak nepreskúmateľné, napr. z obsahu mojich námietok je zrejmé, že som namietal záväzné stanoviská do konania a to vrátane stanoviská o súlade stavby s územným plánom obce. Obec Veľké Pole územný plán vôbec nemá a v obci Píla a v jeho územnom pláne sa stavba vôbec nenacádza! Pokiaľ sa jedná o verejne prospešnú stavbu obec musí územný plán mať bez akéhkoľvek limitu počtu obyvateľov a naviac musí byť schválený aj územný plán zóny obce pokiaľ sa jedná o verejne prospešnú stavbu viď. 12 ods.1 písmeno b) ako aj § 12 ods. 2 písmeno j) stavebného zákona! Je predsa jasné, že orgán ochrany prírody a krajiny má prírodu a krajinu chrániť a nie vydávať rozhodnutia, ktoré nemôžu byť v súlade s verejným záujmom keďže nie sú v súlade s územným plánom obcí. A práve v územnom pláne sa preukazuje súlad stavby aj na životné prostredie a na ochranu prírody a krajiny!**

Naviac žiadam aby správny orgán, v prípadne Odvolací orgán prerušil toto konanie ak ho nezruší a to s okazom na § 29 ods. 1 správneho poriadku keďže bolo mnou iniciované konanie na Európskom súde pre ľudské práva a to dňa 11.07.2021. Správny orgán má povinnosť, teda nie možnosť konanie prerušiť keďže sa tu jedná o predbežnú otázku o ktorej si samozrejme nevie sám urobiť úsudok a o to viac, že bude rozhodovať Europsky súd pre ľudské práva v Štrasburgu, čiže nie na tomto „národnom dvorečku..." V predmetnej stažnosti de facto žalujem Slovenskú republiku a to ako rozhodovali Krajský súd v Banskej Bystrici, Najvyšší súd SR a Ustavný súd SR.

Ako súčasť odvolacích dôvodov uvádzam text z predmetnej stažnosti adresovanej ESĽP:

Žalobou zo dňa 18.05.2017, vedenou pod sp. zn. 23S/67/2017 na Krajskom súde v Banskej Bystrici, som sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia Okresného úradu Žarnovica, č. OU-ZC-OSZP-2017/00502 zo dňa 17.03.2017, ktorým tento v zmysle § 59 ods. 2 správneho poriadku mnou podané odvolanie zamietol a potvrdil rozhodnutie Obce Píla č. 2016/149-7 zo dňa 23.12.2016, ktorým bol podľa § 47 ods. 3 zákona č. 543/2002 Z. z. o ochrane prírody a krajiny a § 17 vyhlášky Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky č. 24/2003 Z. z., ktorou sa vykonáva zákon č. 543/2002 Z. z. v súlade s § 82 zákona č. 543/2002 Z. z. udelený súhlas na výrub drevín podľa dendrologického prieskumu, ktorého prílohou je súpis drevín určených na výrub a výseče katastrálnej mapy s parcelami, kde sa má výrub uskutočniť. Žalobou zo dňa 18.05.2017, vedenou pod sp. zn. 23S/68/2017 na Krajskom súdu v Banskej Bystrici, som sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia Okresného úradu Žarnovica, č. OU-ZC-OSZP-2017/00470 zo dňa 10.03.2017, ktorým tento v zmysle § 59 ods. 2 správneho poriadku podané odvolanie zamietol a potvrdil rozhodnutie Obce Veľké Pole č. 2016/194-012 zo dňa 23. decembra 2016, ktorým bol podľa § 47 ods. 3 zákona č. 543/2002 Z. z. a § 17 vyhlášky č. 24/2003 Z. z. v súlade s § 82 zákona č. 543/2002 Z. z. udelený súhlas na výrub drevín podľa dendrologického prieskumu, ktorého prílohou je súpis drevín určených na výrub

a výseče katastrálnej mapy s parcelami, kde sa má výrub uskutočniť. Z dôvodu, že ústavný súd v napadnutom uznesení dospel k záveru, že najvyšší súd odpovedal na moje konkrétne námietky tak, že jasne a zrozumiteľne dal odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, v ďalšom texte poukazujem aj na jednotlivé pochybenia najvyššieho súdu, keďže ústavný súd sa s jeho názormi stotožnil a nedal tak žiadne relevantné odpovede na moje námietky v rámci ústavnej sťažnosti. K predmetnému správnemu konaniu uvádzam, že sa tu jedná o rozhodovací proces súvisiaci s výstavbou rozsiahlej líniovej stavby - elektrovodu, keď sa jedná o investíciu veľkého rozsahu, s čím je samozrejme spojený výrazný dopad tejto výstavby na životné prostredie.

V tomto smere je preto potrebné prihliadnuť aj na medzinárodnú zmluvu, ktorá bola Slovenskou republikou ratifikovaná a vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, a to konkrétne na Dohovor o prístupe k informáciám, účasti verejnosti na rozhodovacom procese a prístupe k spravodlivosti v záležitostiach životného prostredia (tzv. Aarhuský dohovor), ktorý bol publikovaný v Zbierke zákonov pod číslom 43/2006 Z. z. Z tohto dôvodu som namietal, že v tejto veci nebol rešpektovaný účel Aarhuského dohovoru, ktorým je zabezpečiť preskúmateľnosť aktov orgánov verejnej moci, a tým dostatočnú vymáhateľnosť práva v oblasti životného prostredia. Najvyšší súd síce považuje za potrebné zdôrazniť, že tento dohovor zaručuje prístup verejnosti k informáciám týkajúcim sa životného prostredia a účasť verejnosti na rozhodovacích procesoch a jej prístupe k spravodlivosti v záležitostiach životného prostredia, avšak žiadnym relevantným spôsobom sa nevyporiadal s mojimi námietkami týkajúcimi sa uplatnenia tohto dohovoru. Jednoznačne s prihliadnutím na účel Aarhuského dohovoru je článok čl. 9 ods. 3 nutné vykladať v materiálnej rovine, teda prístup k správnemu súdnemu konaniu umožňujúcemu napadnutie úkonov orgánov verejnej moci nie je len niečo formálne, ale v prípade zrejmých nezákonností rozhodnutí vydaných v procese týkajúcom sa životného prostredia musí byť v rámci tohto aj reálne zabezpečená náprava v prípade dôvodne napadnutých takýchto nezákonných rozhodnutí orgánov verejnej moci. Mám za to, že v tomto konaní práve tento účel nebol rešpektovaný, keďže s mojimi relevantnými námietkami sa ústavný súd nevysporiadal alebo vysporiadal len vo formálnej rovine, bez zrejmého zohľadnenia podstaty veci v jednotlivých konkrétnych vytýkaných nedostatkoch rozhodnutia krajského súdu. Takýto stav právnej neistoty, v ktorej sa z dôvodu napadnutého uznesenia nachádzam, je podľa môjho názoru v rozpore s účelom práva na spravodlivý proces a preto som presvedčený, že došlo k porušeniu mojich základných práv vyplývajúcich z ústavy a dohovoru, ako aj dodatkového protokolu. Je nesporné, že každý má právo na to, aby o jeho veci bolo rozhodnuté spravodlivo. Toto právo je integrálnou súčasťou práva na súdnu ochranu. Podmieňuje priamo spravodlivý charakter konania tým, že zabraňuje strate dôkazov alebo oslabeniu ich dôkaznej hodnoty. Bráni tiež tomu, aby účastník konania bol príliš dlho vystavený zásahom alebo obmedzeniu do svojich práv a slobôd a neistote o svojom právnom osude. V rámci celého správneho konania som dôrazne namietal, že bol porušený, okrem iných aj zákon č. 543/2002 Z. z. o ochrane prírody a krajiny v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon") a to v ustanovení § 47 ods. 3.

V konaní som uvádzal, že správne orgány v nadväznosti na znenie citovaného § 47 ods. 3 zákona o ochrane prírody a krajiny svojim postupom a rozhodnutím nesprávne aplikovali ust.

§ 17 ods. 8 písm. c) Vyhlášky č. 24/2003 Z. z. (ďalej len „vyhláška"), ktorou sa vykonáva zákon o ochrane prírody a krajiny. Namietal som tak, že na výrub drevín sa vyžaduje súhlas orgánu ochrany prírody, ak zákon o ochrane prírody a krajiny neustanovuje inak. Výnimky ustanovuje zákon č. 543/2002 Z. z. v § 47 ods. 4, teda ide o prípady, keď sa súhlas na výrub drevín nevyžaduje.

Na konanie o vydaní súhlasu na výrub drevín sa tak vzťahuje zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok"). Správny poriadok sa na toto konanie vzťahuje, pretože zákon č. 543/2002 Z. z. neustanovuje výnimky, resp. odlišnosti od všeobecnej úpravy správneho konania. Podľa § 82 ods. 1 zákona č. 543/2002 Z. z. musí byť zo žiadosti o vydanie súhlasu na výrub dreviny zrejmé, kto žiadosť podáva, akej činnosti sa týka a čo sa navrhuje. Náležitosti žiadosti o výrub drevín ustanovuje § 17 ods. 8 vyhlášky č. 24/2003 Z. z. Doklady podľa § 17 ods. 8 písm. b/ a c/ vyhlášky sa nevyžadujú, ak ide o žiadosť o vydanie súhlasu na výrub dreviny pre umiestnenie líniovej stavby, na ktorej účely možno pozemky vyvlastniť. K žiadosti sa pripojí výkres z projektovej dokumentácie stavby, ktorý obsahuje presný opis trasy líniovej stavby v mierke najmenej 1:50 000 alebo 1:10 000 s vyznačením lokality, kde drevina rastie. Líniovými stavbami sa rozumejú aj nadzemné vedenia rozvodu elektriny. Podľa môjho názoru však v tomto konaní nebol zohľadnený najväčší problém celého konania a to, že rozhodnutia Okresného úradu Žarnovica a taktiež rozhodnutie krajského súdu postrádajú zákonnú legitimitu s poukazom na znenie § 47 ods. 3 zákona a to bez ohľadu na znenie citovaných ustanovení vyhlášky, keď pri rešpektovaní jedného zo základných princípov právneho štátu, že podzákonné normy nemôžu právne vzťahy upravovať inak, alebo nad rozsah ich úpravy stanovenej zákonom, bolo (je) zo zákona pre vydanie pozitívneho rozhodnutia o výrube dreviny nutné zabezpečenie súhlasu o.i. vlastníka pozemku, na ktorom drevina rastie, čo v tomto prípade naplnené nebolo. Nemožno predsa obhajovať vydanie rozhodnutia bez splnenia podmienky vyplývajúcej zo zákonnej normy (existencia súhlasu vlastníka pozemku na výrub drevín), poukazom na znenie ust. § 17 ods. 8 písm. c) a ods. 9 vyhlášky, dôvodiac, že sa v tomto prípade jedná o líniovú stavbu, na účel ktorej možno pozemky vyvlastniť, teda ako keby toto mala byť skutočnosť zakladajúca výnimku vo vzťahu k § 47 ods. 3 zákona ohľadom existencie súhlasu vlastníka pozemku na výrub. Ako som už naznačil, vyhláška je z hľadiska právnej sily podzákonnou normou a právne normy v nej obsiahnuté nemôžu upravovať právne vzťahy inak (širšie), ako je právna úprava obsiahnutá v zákonných normách. Na tento účel pokiaľ teda zákon nehovorí o žiadnej výnimke z právnej úpravy týkajúcej sa nutnosti existencie súhlasu vlastníka pozemku, na ktorom sa má realizovať výrub dreviny, tak nie je možné aby právna úprava takejto výnimky vyplývala z podzákonnej normy – vyhlášky. Preto som vyčítal súdom vadu nesprávneho právneho posúdenia podmienky súhlasu vlastníka pozemku pre postup podľa § 47 ods. 3 zákona č. 543/2002 Z. z., ktorá však bola posúdená ako nedôvodná.

Nemôže tak byť správny postup súdov, ak tvrdia, že v prejednávanej veci nebol súhlas vlastníka nehnuteľnosti na udelenie súhlasu s výrubom drevín potrebný, nakoľko § 17 ods. 9 vyhlášky č. 24/2003 Z. z. ustanovuje v prípade žiadosti o vydanie súhlasu na výrub dreviny z dôvodu umiestnenia líniovej stavby, na ktorej účely možno pozemky vyvlastniť, že predloženie súhlasu vlastníka nehnuteľnosti sa nevyžaduje. V konečnom dôsledku mám za to, že zo znenia

ustanovení § 17 ods. 8 a 9 vyhlášky takáto právna úprava ani nevyplýva. Zo strany správneho orgánu došlo doslova až k znásilneniu znenia týchto ustanovení vyhlášky za účelom obhájiť neobhájiteľné. Keď sa totiž dôkladne oboznámime s textom týchto právnych noriem, je zrejmé, že právna úprava vyplývajúca z vyhlášky, dotýkajúca sa pojmu „líniová stavba, na ktorej účely možno pozemky vyvlastniť", sa nevzťahuje na vydanie rozhodnutia v merite veci, ale len na náležitosti, ktoré má obsahovať žiadosť o vydanie súhlasu na výrub dreviny, teda návrh na začatie tohto typu správneho konania; zo znenia sporných ustanovení vyhlášky teda vôbec výslovne nevyplýva, že nevyžadovanie súhlasu na výrub dreviny zo strany vlastníka pozemku sa týka vydania samotného rozhodnutia, opätovne zdôrazňujem týka sa to len podkladov, ktoré majú tvoriť prílohu k návrhu na začatie konania. Najvyšší súd zjavne ignorujúc znenie § 47 ods. 3 zákona obhajuje názor o neexistencii potreby súhlasu vlastníka pozemku s ohľadom na znenie podzákonnej normy – vyhlášky, ktorá upravuje náležitosti podania žiadosti o vydanie súhlasu na výrub drevín. Predsa ak zákon pre udelenie súhlasu na výrub drevín ako podklad vyžaduje súhlas vlastníka pozemku na ktorom drevina rastie, nie je možné, aby podzákonná norma menila zákon tak, že si bude upravovať výnimku, teda kedy takýto súhlas vlastníka pozemku potrebný nebude. A pritom vyhláška v tomto prípade s prihliadnutím na jej znenie ani výslovne neupravuje, že pre rozhodnutie na udelenie súhlasu na výrub dreviny nie je potrebný súhlas vlastníka pozemku pokiaľ sa jedná o líniovú stavbu; jedine upravuje, že takýto súhlas nemusí byť pripojený k žiadosti o udelenie súhlasu na výrub dreviny a to je podstatný rozdiel. V každom prípade zo strany najvyššieho súdu ide o očividné nerešpektovanie znenie § 47 ods. 3 zákona, a už sama o sebe táto skutočnosť činí napádané rozhodnutie žalovaného contra legem. Z uvedeného vyplýva, že predmetom celého sporu je ničím nepodložený arbitrárny výklad a subsumpcia sporných ustanovení § 47 ods. 3 a ods. 4 zákona a § 17 ods. 8 písm. c) a ods. 9 vyhlášky (bližšie uvedené v ústavnej sťažnosti). Nemožno opomenúť skutočnosť, že keď raz zákon pre udelenie súhlasu na výrub drevín ako podklad vyžaduje súhlas vlastníka pozemku, na ktorom drevina rastie, nie je možné, aby podzákonná norma menila zákon tak, že si bude upravovať výnimku, teda kedy takýto súhlas vlastníka pozemku potrebný bude a kedy nie, pretože takéto ustanovenie zákona je priamo v rozpore s ustanovením čl. 123 ústavy.

Podľa názoru najvyššieho súdu, zhodne s názorom správneho súdu, realizáciu distribučnej sústavy elektrického vedenia v danom prípade treba jednoznačne považovať za verejnoprospešnú stavbu, ktorej účelom je umožniť konečným odberateľom pripojiť sa na distribučnú sústavu, preto oproti právu sťažovateľa na nerušený výkon jeho vlastníckeho práva, je v danom prípade postavený verejný záujem na vybudovaní predmetnej stavby, v prospech ktorého sa má stavba realizovať. S týmto tvrdením, teda že sa jedná o verejnoprospešnú stavbu, sa však nie je možné stotožniť, nakoľko v prípade predmetnej stavby sa nejedná o verejnoprospešnú stavbu navrhnutú v súlade s územnoplánovacou dokumentáciou VÚC Banská Bystrica. Tu je totiž nutné poukázať na skutočnosť, že koridor predpokladaný územným plánom je pre predmetnú líniovú stavbu určený po inej trase (ako je to zrejmé aj z mapových podkladov k ÚPD), konkrétne podľa hodnotenia vplyvov na životné prostredie zo dňa 15.11.2012 v zmysle variantu VP1 (len pripomínam, že územné rozhodnutie, vzťahujúce sa na danú stavbu, vychádza z variantu VP3), a preto sa nemôže v prípade danej líniovej stavby jednať o verejnoprospešnú stavbu s ohľadom na ÚPN.

K tomuto uvádzam, že je pravdou, že ust. § 47 ods. 10 Zákona ustanovuje „Podrobnosti o ochrane, ošetrovaní a udržiavaní drevín, o podmienkach vydávania súhlasu na výrub drevín a spôsob vyznačovania výrubu drevín ustanoví všeobecne záväzný právny predpis, ktorý vydá ministerstvo." Ide o blanketový odkaz na vyhlášku, ktorá má upraviť okolnosti, ktoré zákonodarca neobsiahol do zákona č. 543/2002 Z.z., pretože určité skutočnosti deleguje na ministerstvo, ktoré má vďaka svojmu zameraniu väčší potenciál upraviť podrobnejšie skutočnosti precíznejším spôsobom ako sám zákonodarca. Touto delegáciou však zákonodarca nemal na mysli, aby ministerstvo upravilo výnimku z ustanovenia zákona, ako to poňal najvyšší súd v rámci svojho právneho posúdenia veci pri vydávaní napádaného rozhodnutia. Takýto výklad je ústavne (čl. 152 ods. 4 ústavy) absolútne neudržateľný. Uplatňovanie právomoci ministerstiev a iných orgánov štátnej správy je v právnom štáte limitované predovšetkým čl. 2 ods. 2 Ústavy, podľa ktorého „Štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.". Z tohto ustanovenia vyplýva pre sféru normotvornej právomoci uvedených orgánov štátnej správy jednoznačný právny záver, že v prípadoch, keď vykonávajú túto činnosť prostredníctvom vlastnej normotvorby, môžu upraviť právne vzťahy, obsahom ktorých sú povinnosti občanov, iba na základe zákona a v jeho medziach (čl. 123 ústavy). Tieto ústavné podmienky sú dôsledkom viazanosti orgánov štátnej správy zákonom, konkrétne jeho splnomocňovacím ustanovením na vydanie všeobecne záväzného právneho predpisu. To súčasne znamená vylúčenie možnosti, aby v rozsahu svojej normotvornej právomoci menili obsah právnych vzťahov, teda upravovali také práva a im zodpovedajúce povinnosti, ktoré „splnomocňujúci" zákon neustanovuje, a už vôbec nie, aby v nimi vydaných všeobecne záväzných právnych predpisoch (vykonávacie právne predpisy) boli upravené nové právne vzťahy s novými prvkami (subjektom, predmetom, obsahom), t. j. vzťahy praeter legem (právne vzťahy mimo rámca vykonávanej zákonnej právnej úpravy).
Ústavný súd sa taktiež nezaoberal, či ide o odôvodnený prípad a či záujem na výrube drevín prevažuje nad ekologickými a estetickými funkciami dreviny a jej vplyvmi na zdravie človeka. Zákon správnemu orgánu dovoľuje tzv. správnu úvahu, ktorú však musí správny orgán vo svojom rozhodnutí dostatočne vysvetliť. Z rozhodnutia však vôbec nie je zrejmé, ako správny orgán posúdil vyššie uvedené skutočnosti a rozhodnutie v tomto smere náležite nezdôvodnil. Je pritom nepochybné, že ide predovšetkým o komerčný záujem investora – akciovej spoločnosti, ktorý záujem by mal prevážiť nad verejným záujmom na ochrane prírody, ktorý je navyše premietnutý do ústavného práva na priaznivé životné prostredie v zmysle čl. 44 Ústavy SR.

Záverom je nutné reflektovať jediné racionálne východisko, ktorým je, že z nepráva nikdy nemôže vzniknúť právo (ex iniuria ius non oritur). Rozsudok krajského súdu, najvyššieho súdu a teda aj napadnuté uznesenie, absentujú zákonnou legitimitou, pretože žiadnym spôsobom nerozvíja svoje tvrdenia, ale obmedzuje sa len na suchú desktriptívu predchádzajúceho konania a bez značnej invencie preberá argumenty postulované najvyšším súdom ktoré sú, ako to vyplýva z vyššie uvedeného, v absolútnom rozpore so vzťahom medzi zákonom a podzákonnou právnou normou.

S ohľadom na vyššie uvedené najmä s poukazom na vysporiadanie sa ústavného súdu s dôvodmi mojej ústavnej sťažnosti, keď odôvodnenie napadnutého uznesenia je nedostatočné,

nevecné a poňaté výlučne len z hľadiska formálnej roviny bez snahy skutočne sa zaoberať materiálnymi dôvodmi ústavnej sťažnosti, určite nebol dodržaný zákon ako ani nadzákonné normy, čím je zaťažené vadou nepreskúmateľnosti, keď sa v určitých prípadoch nevysporiadal a neposkytol odpoveď na mnou namietané podstatné skutočnosti a v zásade iba odcitoval znenie rozsudku najvyššieho súdu.

Žiadam, aby mi správny orgán z titulu môjho účastníctva v konaní a teda zachovania môjho práva na prístup k správnemu orgánu v rámci rozhodovacieho procesu podľa § 33 ods. 2 Správneho poriadku **ešte pred vydaním rozhodnutia umožnil vyjadriť sa ku všetkým podkladom rozhodnutia v úradnom spise** a navrhovať doplnenie podkadov rozhodnutia. V nadväznosti na toto zákonné ustanovenie žiadam, aby ma správny orgán upovedomil, ak bude považovať podklady rozhodnutia za dostatočné na vydanie rozhodntia, že môžem využiť spomínané zákonné právo.

Taktiež žiadam, aby som bol o začatí a priebehu konania a o všetkých úkonoch osobitne písomne oboznámený zaslaním oznámenia na moju adresu doporučenou poštou.

V ostatnom sa kompletne pridržiavam mnou už dostatočne, aj po odbornej stránke, zdôvodnených skutočností a žiadam, aby správny orgán po ich zohľadnení, prípadne postupom podľa § 59 ods. 1 správneho poriadku po zohľadnení iných, či už vecných, alebo procesných pochybení, teda po preskúmaní napádaného rozhodnutia v celom rozsahu (to znamená, že aj po vzhliadnutí prípadných mnou nenapádaných skutočností a zrejmých nesprávností) môjmu odvolaniu vyhovel a napadnuté rozhodnutie zrušil – prípadne, aby prvostupňový orgán formou autoremedúry zrušil mnou napádané prvostupňové nezákonné rozhodnutie.

[redacted]

S pozdravom

Roman Cerulík